

VI. Betænkning

over

Forflag til Lov om Erklærings Meddelelse til Ansøgere og Klager.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 11te November 1852.)

Udvalgets Fleertal, Alberti, J. A. Hansen og Spændet, indstiller, at Forflaget, hvis Indhold Fleertallet bifalder, maa redigeres som følger:

Naar den, som har indgivet Ansøgning eller Klage, deri har forlangt at blive bekendt med Indholdet af de Erklæringer, som derover afgives, maa Ansøgningen eller Klagen ikke afgøres, førend der er givet ham Leilighed til at gjøre sig bekendt med Erklæringernes Indhold og derover at ytre sig. Dog skal dette ikke finde Anvendelse paa Ansøgninger om Embeder; ligesom Skrivelser fra Ministerier ikke heller skulle være indbefattede under de Erklæringer, som Ansøgere og Klager kunne forlange sig meddeelte.

Skjøndt i det Væsentlige enig med Fleertallet af Udvalget, kan undertegnede Ballentin dog ikke tiltræde foranstaaende Redaction, deels paa Grund af, hvad jeg tillod mig allerede at antyde under Sagens første Behandling (Sp. 566—69); deels fordi det i Statsbestyrelsens Lær kan blive fornødent at erhverve Oplysninger om Sagen i sin Almindelighed, der ikke vedrøre Ansøgerens personlige eller særegne Stilling til det omhandlede Spørgsmaal, og saadanne Erklæringer kan jeg ikke erkjende ham ubetinget berettiget til at gjøre sig bekendt med og ytre sig over.

Jeg tillader mig derfor at foreslaae følgende Redaction:

§ 1.

Enhver, der indgiver en Ansøgning eller Klage, skal paa Forlangende være berettiget til, inden Sagen, forsaavidt den dertil egner sig, afgøres af en Mellemautoritet, eller i an-

det Fald, forinden den indsendes til vedkommende Ministerium, at blive bekendt med de derover afgivne Erklæringer.

§ 2.

Finder Ansøgeren eller Klageren sig her ved foranlediget til at ytre sig paany over Sagen, kan vedkommende Autoritet, hvis den anseer det fornødent, give en Continuations-Erklæring, i hvilket Tilfælde Sagen atter tilstilles Ansøgeren eller Klageren, for af ham at indgives til den Autoritet, hvem Afgjørelsen tilkommer. Om og hvorvidt der kan indrømmes Ansøgeren eller Klageren, forinden Sagen afgøres, at blive bekendt med de af Ministeriet muligviis senere erhvervede Oplysninger og Erklæringer, vil i ethvert enkelt Tilfælde beroe paa vedkommende Ministerium.

§ 3.

For Indholdet af de afgivne Erklæringer kan ingen af de paagjældende Autoriteter ad privatretslig Vej drages til Ansvar uden Justitsministeriets Samtykke.

§ 4.

Nærværende Lov skal dog ikke finde Anvendelse paa Ansøgninger om Embeder eller paa Erklæringer over saadanne Ansøgninger.

Idet jeg undertegnede Notwitt, der maa vedblive den af mig i sidste Rigsdags-Session yttrede Anskuelse, at en Lov som den foreslaaede kun er ønskelig, naar den foreslaaes af Regjeringen, hverken kan tiltræde Majoritetens eller Minoritetens ovenfor fremsatte Forflag, finder jeg mig, ved Justitsministerens Dtringer ved Sagens første Behandling, at der ikke er noget Betænkeligt ved at forandre § 8 i Forordningen 15de December 1820 derhen, at det overlades til Dvirighedens Skjøn at bedømme, om Erklæringer kunne meddeles Vedkommende eller ikke, foranlediget til at foreslaae følgende 1ste Paragraph:

Alle Klager eller Ansøgninger, som ere af den Beskaffenhed, at derom behøves nærmere